

přestala oddechovat. Pouze zahrady bezdeše rostou, obsypávají se lupením, bezvědomé a opilé, a zarůstají každou volnou škvíru chladnou listovou hmotou. (Pupence byly lepkavé jako svědivé vřidky, bolestivé a hnisající – teď se hojí chladnou zelení, zajizvují se mnohokrát list na listu, vynahrazují si vše stonásobným zdravím, do zásoby, nad míru a bez počítání. Už překryly a zdusily pod tmavou zelení ztracené volání kukaččino, je slyšet již jenom vzdálený a ztlumený hlas, schovaný v hloubce křovin, mizící v záplavě šťastného rozkvětu.)

Proč domy tak svítí v té potměšilé krajině? Čím více se smráká šumění parků, tím ostřejší je vápenná běl domů a svítí bez slunce horkým odrazem spálené země, stále zářivěji, jako by se měla za chvíli pokrýt černými skvrnami nějaké křiklavě barevné a pestré nemoci.

Psi pobíhají omámeni, s čumáky vzhůru. Cosi větrí, roztěkaní a vzrušení, a prohánějí se v kypré zeleni.

Ze zhoustlého šumotu těchto smrákavých dní chce cosi vykvasit – cosi objevného, cosi nad veškerou míru obrovského.

Zkousím a měřím, jaká událost by mohla stačit na ten negativní souhrn očekávání, které se kupí v ohromnou nálož záporné elektřiny, což by se mohlo vyrovnat té katastrofální barometrické níži.

Kdesi už narůstá a mohutní to, co v celé naší přirozenosti chystají tato prohlubeň, tato forma, tato bezdechá rozevřená ústa, jež parky opojnou vůní bezu nemohou vyplnit.

XXXVII

Černoši, černoši, davy černochoů ve městě! Viděli je tu i onde, na několika místech současně. Pobíhají po ulici ve velkém, halasném, otrhaném houfu, vnikají do potravinářských obchodů a plundrují je. Žerty, štouchance, smích, široce otáčivá bělma, hrdelní zvuky a bílé, lesklé zuby. Nežli byla přivolána policie, zmizeli jako pára.

Tušil jsem to, nemohlo to být jinak. Byl to přirozený následek meteorologického napětí. Teprve teď si uvědomuji, že jsem od začátku tušil: toto jaro má ve službách černochoy.

Kde se v našem pásmu vzali černoši, odkud přivandrovaly ty černošské hordy v pruhovaných bavlněných pyžamech? Cožpak nablízku rozbil svůj tábor velký Barnum, táhnoucí s nesčítným průvodem lidí, zvířat a démonů, anebo se někde v okolí zastavily jeho vlaky, nacpané ustavičným povykem andělů, zvířat a akrobatů? Ani nápad. Barnum byl daleko. Moje podezření je zaměřeno zcela jiným směrem. Nic nepovím. Mlčím kvůli tobě, Bianco, a žádné mučení ze mne nevynutí doznání.

XXXVIII

Oblékal jsem se toho dne dlouho a pečlivě. Nakonec, už hotov a před zrcadlem, dal jsem své tváři výraz klidné a neúprosné ráznosti. Opatrně jsem ošetřil pistoli, dříve než jsem ji vložil do